

Alexandra

FÖRSTA GÅNGEN JAG MÖTTE ALEXANDRA var jag naken. Ja, herregud, spritt språngande naken ... Mitt på golvet stod jag med hela härligheten avtäckt och undrade vad i glödheta helvete jag höll på med.

Du skulle bara veta vad jag längtade till husvagnen. Men jag var A och O för krokikursen och hade inget annat val än att stå där jag stod. Blek och utsatt och liksom fågellik.

Det var ett in i helvete pinsamt uppdrag – du fattar ju själv – men någon måste klä av sig för att ge kursen mening och mål. Någons härlighet skulle fram i ljuset och jag hade frivilligt dragit den lotten, det gick inte att komma ifrån.

Nitlotten hade jag närapå sagt, men det vore fel, för du förstår ... jag behövde honoraret. Verkligen behövde det.

När allt kom omkring var jag tydligen också en riktig djävul på att stå modell. Kursdeltagarna verkade inte kunna få nog av att fånga min sorgliga lekamen i blyertsdrag på papper.

Alexandra skissade också. Ändå var hon annorlunda. Hon sökte mina ögon, och hela tiden bar hon på ett leende. Det var ett leende som gjorde att det med ens blev nästan härligt att vara naken.

Märkligt och genant, jo visst ... Men också nästan härligt.

När lektionstimmarna var till ända pilade jag ut till den lilla toaletten i entrén. *Med svansen mellan benen ... Du fattar, va?!*

Jag var klädd i nästan en enda rörelse och flöt sedan nerför trapporna, slog upp den tunga porten, drog lungorna fulla av det fuktiga kvällsmörkret och försvann spårlöst från de galna människorna i staden till min undangömda husvagn längst ut i oljehamnen.

Zimzalabim – borta ...

Som en annan Kaiser Souze.

*

Jo, visst, nog fattade jag att det kunde hända. Likväl spratt hjärtat till som en uppmetad fisk då jag hejdades av Alexandra efter min tredje kväll på podiet. Hon väntade utanför med sitt leende, och sitt block under armen, och hon liksom lös ikapp med stjärnorna. Hon såg finurlig och vacker ut. Hon kikade på mig, mätte mig med blicken, och sa:

”Jaså, det är så du ser ut med kläderna på!”

Och, ja, det vore ju löjligt att förneka det, så jag sa ...

”I stora drag är det så här ...”

... och rev med fingrarna genom den satans virveln i luggen.

Hon nickade och verkade inte alltför besviken trots att min jacka – ja, hela jag – var smutsig och liksom fransig i kanten.

En halvtimme senare befann vi oss på lokal. Folk runt oss

drack kaffe ur glas och sa så många saker på en och samma gång att det bara blev en gröt av alltihop. Det kändes som om man skulle kunna skära upp ljudkulissen i tårtbitar och äta upp alla samtal.

Alexandra ville veta vad jag var för en och avlossade många verkligt kniviga frågor. Jag ville dra djupa bloss och blåsa ut röken långt som fan, men det gick inte för sig. Jag försökte verka lös och ledig, men det där stället med allt kaffe i glas var definitivt för mycket för mig.

Ändå kunde jag utan vidare tänka mig att sitta i timtal på det där obehagliga stället ... Herregud, vad som helst ... bara jag fick fortsätta känna doften av hennes vaniljbalsam och snegla på de små bröstet.

”Så du bor i husvagn du”, sa hon med sin coola dialekt. Smäländska. Eller om det var halländska. Jag vet inte så noga. Hon lät som Nina Persson.

”Ja. I en gammal en.”

”Berätta!”

”Det är inte så värst mycket att orda om, faktiskt. Ärligt talat har jag snott den på ett skrotupplag.”

”Nähä!”, utbrast hon och satte ner kaffeglaset med en smäll.

”Du skojar!”

”Skojar? Ja, självklart”, ljög jag. ”Fast med tanke på standarden skulle den verkligen kunna vara stulen på ett skrotupplag. Vinden drar rätt in genom rosthålen i väggarna, och så där.”

”Herregud ... Hur står du ut?”

Aha! Tiotusenkronorsfrågan!

Det var klart att den skulle komma.

Jag skruvade på mig och grunnade på om jag skulle berätta om den satans ångesten.

Men ... nä.

Så:

”Jag antar att jag är lite av en friluftstyp.”

”Verkligen!”

”Visst ... Frisk luft och sovsäck och hela köret.”

”Jag tror visst att du driver med mig”, sa hon och boxade mig på armen.

Även veckan därpå väntade hon utanför. Hon tog mig till samma lokal där samma människor sörplade kaffe ur samma glas.

”Sanningen om husvagnen”, sa jag med sänkt röst, ”är att jag liksom ligger lågt tills världen kommer på rätt köl.”

”Jag är rädd att du får vänta länge i så fall, min vän”, sa hon och log stillsamt med både ögon och mun.

”Mhm ... Oftast känns det så.”

”Men jag har ett förslag som borde kunna få dig på bättre humör.”

Det betvivlade jag inte. För nu ska du få höra: Alexandra pluggade till psykolog.

Jodå – *psykolog*.

Jag fattar ju vad du nu tänker, och det ska erkännas att denna upplysning reste tvivelsmål även i mig. Var jag måhända bara ett studieobjekt? Ett slags verkligt exempel mitt i all teori? Ja, himmel och pannkaka! Det var väl klart som själve fan att en psykolog i vardande satte tänderna i en sådan som mig.

”Det fina med mitt förslag”, sa hon och lutade sig närmare, ”är att du skulle kunna fortsätta ligga lågt i din husvagn och ända haka på.”

”Jag är idel öron”, sa jag och gjorde mig beredd på ett avsnitt ur en lärobok.

Istället överraskade hon mig med ett enda ord, och detta ord var:

”Husvagnssemester.”

”Ursäkta?” sa jag fastän jag mycket väl hört, klart och tydligt.

”Vi drar iväg på husvagnssemester. Du och jag. Erkänn, visst är det genialt!”

”Du är underlig”, sa jag.

Men jag var i själva verket så uppspelt att jag inte kunde låta bli att skratta och pinsamt nog slå mig på knäet.

Hon skrattade också. Och sedan, med saklig röst:

”Givetvis ska vi bära likadana träningsoveraller på vår resa.”

”Det säger sig självt”, sa jag.

Jag var eld och lågor den kvällen. Men våra möten och alla förhoppningar de ledde till gjorde det inte lättare för mig att kliva upp på podiet.

Avgjort inte.

Jag kände mig febrig och gick på skakiga ben över golvet innan jag lät handduken falla. Åh, som jag skämdes. *Fy fa-an vad jag skämdes!*

Det kändes fan inte rätt att stå där som en jävla pappskalle med hela härligheten blottad för Alexandra, denna undersköna varelse som ville bära likadan träningsoverall som mig och allt.

En lång stund kunde jag inte annat än att andas generat genom näsan. Sedan tog jag mod till mig och sneglade försiktigt ut i lokalen.

Och där var hon, på ena kanten med sina förunderligt gröna ögon och de långa röda lockarna.

Du skulle ha sett henne ... Ja, herrejävlar, det skulle du! Hon fingrade på pennan och såg så lömsk ut att jag plötsligt blev skräckslagen för att få ribba där uppe på podiet.

Vid det här laget måste hon ha förstått att jag inte är typen som dricker kaffe ur glas, för nu styrde hon stegen mot stadsparken. Vi gick sakta på grusgångarna och pratade hur länge som helst.

Hon ställde fler frågor om husvagnen och jag svarade att det finaste av alltsammans var närheten till havet.

Jag sa som sanningen var att himlen över sundet var det vackraste jag visste. Jag berättade att molnen vissa morgnar, just i gryningen, såg ut som klickar av vispgräddade uppblandade med jordgubbssylt.

Alexandra tittade på mig och log. Hon hade en blekt grön jacka från Fjällräven på sig, men du trodde väl inte att hon såg ut som en jävla fältbiolog? Nähä du, hon var ... hon var det vackraste jag hade sett.

Vi promenerade i timal, och det var höst i parken. Löven låg som nedhasade sockor runt trädstammarna, allting var brunt och visset. Men inom mig ... jag lovar, inom mig stod allting i blom.

Det undgick mig inte heller att skenet från lyktstolparna fick skuggorna från våra kroppar att flyta ihop på marken. *U-humm*, du kanske fattar att jag inte kunde låta bli att tänka:

Vi hör ihop.

*

Slutligen var Alexandra hos mig i husvagnen. Hon kom gående mellan vattenpölarne långt därute i oljehamnen och log när hon fick syn på mig och min trasiga boning. Hon sparkade på däckena och sa att det i alla fall inte kunde bli tal om att åka på husvagnssemester i just min husvagn.

”Men den har tydligen varit ute en del”, sa hon och nickade mot bakrutan där det satt en pryddlig rad med klistermärken från ställen som Trollstigen, Haparanda och Legoland.

”Jovisst. Jag brukar tänka på de där klistermärkena som stämplor i ett pass”, sa jag.

Hon log och klappade mig kamratligt på armbågen, men jag var nära att explodera av hennes blotta beröring.

Känslostormarna som rev inom mig var fullkomligt ursinniga, de slet iväg allting där inne som ingenting, ångesten och gamla minnen försvann som raketer rätt upp i luften och störtade sedan mot marken och gick i tusen bitar. Du skulle bara veta vad det blåste, mina inre väggar rasade i en hög av grus och armeringsjärn, och –

”Ska vi gå husesyn?”

”Kliv på bara”, sa jag med darr på stämman och gav dörren den nödvändiga tacklingen med axeln. ”Känn dig som hemma.”

Du kan ge dig fan på att jag hade röjt upp därinne och haft fönstren på vid gavel. Alexandra ryggade inte heller tillbaka utan hängde ledigt av sig jackan och lösgjorde sig från den långa halsduken. Hon hade en randig tröja på sig som liksom slickade den platta magen och bröstet.

Alexandra tittade sig nyfiket omkring och fick syn på travarna med oljemålningar. Hon granskade dem under tystnad. Hon strök med fingertopparna över dukarna och såg fundersam ut.

”Det är du som har målat dom, va?”, sa hon till slut.

”Jo.”

”Dom är ju fantastiska.”

”Nåja.”

”Lägg av! Du är begåvad ... Jag menar det. *Verke-ligen*”, sa hon med sin småländska. Eller om det var halländska.

Jag log och lät ett andetag åka ut genom näsan.

”Så det är här du sysslar med?”

”Jo ... till stor del.”

”Vilken ironi att nakenmodellen är den verkliga konstnären ...”

Vi log bägge två. Och jag tänkte: Så länge jag lever kommer jag aldrig mer få se en så förunderligt grön blick. Jag fick en väldig lust att simma i den, liksom bara plumsa i och flyta omkring på rygg i allt det glittergröna.

Jag kände mig gränslöst lycklig den dagen, men också egendomligt sorgsen. För var det den undersköna varelsen eller psykologen i vardande jag hade framför mig?

Det var sannerligen en fråga att brottas med.

I nio fall av tio hade jag undviktit det definitiva svaret och klängt mig fast vid hoppet. Men nu ... Nä, jag var tvungen att veta innan känslostormarna drev mig så långt ut på Alexandras grönskimrande hav att räddningen på torra land var utom räckhåll.

”Säg mig”, sa jag och liksom slängde ut min livboj, ”tänker du utföra närstudier på mig?”

”Jaha du”, sa hon.

”Verkligen?”, sa jag och kände en tyngd fästas vid min fot. Långsamt drog den ned mig nedåt till besvikelsernas djup. Jag fåktade med armarna för att hålla mig flytande. ”Så det är det som är meningen med alltsammans ... Närstudier?”

”Det kan du ge dig på”, svarade hon och knäppte upp översta knappen i min skrynkliga skjorta.

Så stod jag där igen. Naken för Alexandra. Men naken som aldrig förr.

Hon tryckte sig mot min kropp. Hon såg mig djupt i ögonen och hon nuddade vid mina läppar.

”Nu börjar vår resa”, sa hon.

Jag fattade ärligt talat inte vad hon menade, om hon pratade om husvagnssemestern, eller vad, men jag nickade ivrigt.

”Som jag har längtat”, mumlade jag, stoppade undan livbojen och satte mina segel.